

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **D. T. D.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. MV-200046-4/SO-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. MV-200046-4/SO-2022, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-1803-51/ZR-2021. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla dle správních orgánů skutečnost, že žalobce spáchal na území Polské republiky trestný čin, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 let.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když neprovedly jím navržený výslech družky žalobce, přičemž správní orgán se s tímto důkazním návrhem nikterak nevypořádal, ač tím byl zavázán žalovaným v jeho prvním rozhodnutí o odvolání ve věci. Dle žalobce toto pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil ani žalovaný konstatováním, že správní orgán prvního stupně sice přes výtku výslech neprovedl, nicméně si obstaral další podklady pro zjištění aktuálního skutkového stavu a neprovedení výslechu tak není procesním pochybením.
3. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle žalobce správní orgány obou stupňů bagatelizovaly vztah žalobce a jeho dcery a následné nucené odloučení v případě zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce poukázal na to, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu v roce 2017, a nyní žije řádným životem, pracuje, stará se o svoji rodinu, přičemž není podstatné na základě jakého pracovního právního vztahu práci vykonává, pokud má rodina dostatek financí. Žalobce navíc nebyl k doložení příjmů celé rodiny vyzván, a proto se ze strany správních orgánů jedná o spekulace. Pokud žalobce využil práva při výslechu a požádal o tlumočníka, pak s ohledem na povahu tohoto úkonu z opatrnosti využil služeb tlumočníka do rodného jazyka, avšak český jazyk ovládá, jinak by nesložil zkoušku za účelem získání trvalého pobytu. Žalobce dále vytýkal správním orgánům, že zlehčovaly jeho roli otce, kterou nelze nahradit moderními komunikačními zařízeními, přičemž žalobce nemá šanci na získání krátkodobého víza z domovského státu za situace, kdy bude žalobci zrušen trvalý pobyt pro trestnou činnost v zahraničí. Žalobce je přesvědčen, že jeho osmiletá dcera potřebuje k řádné výchově oba rodiče a správní orgány nebyly kompetentní k posuzování případného dopadu na její psychický stav. K takovému posouzení byl kompetentní pouze orgán sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), který se však k tomu, zda zachování pobytu otce je v nejlepším zájmu dítěte, nevyjádřil.
4. Dle žalobce správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce konstatoval, že má na území ČR vytvořeno veškeré zázemí, má zde družku D. T. T. M., se kterou má nezletilou dceru D. B. N., nar. X, kdy obě mají povolen trvalý pobyt. Žalobce žije na území ČR od roku 2001 a od roku 2008 měl povolen trvalý pobyt, tj. většina jeho života je spjata s ČR. Kromě družky a dcery žije v ČR taktéž bratr žalobce. Žalobce i družka v ČR pracují, čímž obstarávají finanční prostředky pro obživu rodiny. Žalobce každé ráno doprovází dceru do základní školy, kdy dcera je ve druhé třídě. I podle šetření OSPOD se žalobce o dceru stará a ta má k němu vytvořen velmi silný vztah. Žalobce poukázal na to, že má na území ČR čistý trestní rejstřík, z čehož vyplývá, že se zde nedopustil nikdy žádné trestné činnosti. Žalobce žije na území ČR již více než 22 let, za kterých se plně integroval do společnosti. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu by mělo negativní dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by došlo k rozdělení celé rodiny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, stanovené v § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) na odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v předmětném řízení bylo postupováno v souladu s § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že rodinné poměry žalobce byly zjištěny na základě aktuálního šetření OSPOD ze dne 30. 5. 2022, nebylo nutné provádět žalobcem navrhovaný výslech jeho družky, jehož nevypořádání bylo v předchozím odvolacím řízení shledáno za pochybení. Žalovaný poukázal na to, že správní orgány přitom nikterak nezpochybnily skutečnost, že žalobce v ČR žije rodinným životem se svojí družkou a dcerou a dostatečně byly zjištěny i ekonomické poměry rodiny.
6. Žalovaný měl za to, že se otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce v řízení zabýval a s ohledem na závažnost jednání žalobce nedospěl k závěru o jeho nepřiměřenosti. V úvahu vzal i skutečnost, že na výživě ani na osobní péči ze strany žalobce není jeho nezletilá dcera závislá, neboť je vychovávána také svojí matkou a babičkou. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody v Polské republice propuštěn v červnu 2020, tudíž po dobu 3,5 let byl od své dcery a družky také odloučen. Žalobci přitom zákaz pobytu v ČR udělen nebyl ani nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Polská republika žalobci na svém území pobyt zakázala do 9. 6. 2025, tzn., že tento zákaz je pouze dočasný a nikoliv trvalý.
7. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl na území Polské republiky pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 let za závažný trestný čin, a to drogovou kriminalitu velkého rozsahu. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaný v řízení zabýval, vzal v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti, a právě s ohledem na závažnost jednání žalobce nedospěl k závěru o jeho nepřiměřenosti.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 17. 9. 2024 právní zástupce žalobce zopakoval již výše uvedené nosné body žaloby. Nad rozsah uvedený v žalobě pak nově namítal nerovné postavení cizince odsouzeného v ČR oproti cizinci odsouzenému v jiných státech EU, a to s ohledem na právní úpravu. Dle názoru zástupce žalobce není možné, aby bylo poskytováno výhodnější postavení cizinci, který byl odsouzen v ČR k trestu odnětí svobody na 8 let a více, oproti cizinci, který byl v jiném státě EU odsouzen na rok.
9. Žalovaný se z účasti na nařízeném jednání omluvil a vyslovil souhlas s tím, aby soud věc projednal a rozhodl o ni bez jeho účasti. Odkázal přitom na své písemné vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve je třeba konstatovat, že žalobcem nově uplatněná námitka až při jednání soudu, tedy ta, která nebyla součástí žaloby – nerovné postavení cizince odsouzeného v ČR oproti cizinci odsouzenému v jiných státech EU – nebyla soudem přezkoumávána. V soudním přezkumu těchto námitek mu totiž bránila zásada koncentrace řízení, zakotvená v § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., podle něhož může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. V daném případě nelze ohledně uvedené námitky, přednesené žalobcem až při jednání soudu, učinit závěr, že se jednalo o doplnění zárodku již žalobou uplatněných žalobních bodů. Jednalo o nové (tedy nikoli rozvinuté a již v žalobě uplatněné) žalobní bod vznesený až po uplynutí této lhůty. Proto soud k této nově uplatněné námitce nepřihlížel.
13. Z obsahu spisu byly zjištěny tyto pro rozhodnutí ve věci rozhodné skutečnosti. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 9. 6. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Podkladem pro zahájení řízení bylo oznámení Policejního prezidia ČR, z něhož vyplývá, že žalobce byl dne 6. 11. 2017 odsouzen Obvodním soudem Varšava k trestu odnětí svobody v trvání 4 let pro trestnou činnost výroba omamných a psychotropních látek, které se dopouštěl v období od prosince 2013 do roku 2015, když vyrobil psychotropní substanci o hmotnosti 545 kg, kterou dovezl na území ČR. Zákaz pobytu na území Polské republiky byl stanoven do 9. 6. 2025. Součástí správního spisu jsou překlady rozsudků Obvodního soudu ve Varšavě ze dne 6. 11. 2017, sp. zn. VIII K 125/17A, a odvolacího soudu ve Varšavě ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. II. Aka 97/18.
14. V průběhu správního řízení byl proveden výslech žalobce za přítomnosti tlumočníka. Při výslechu žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, na území ČR žije od dětství, Vietnam je pro něho neznámá země, ačkoli má stále vietnamskou příslušnost, v ČR žije s družkou, mají jedno dítě, oba hledají práci, nemají stálý příjem, žijí z úspor, na území ČR žije i bratr žalobce, rodiče žijí v Polské republice od roku 2010. Při pobytové kontrole bylo zjištěno, že nezletilá dcera žalobce byla v péči své babičky, rodiče byli na dovolené v Polské republice. Podle zprávy Základní školy a Mateřské školy Litvínov ze dne 4. 11. 2021 je dcera žalobce žákyní této školy. Dle třídní učitelky škola spolupracuje s babičkou a maminkou a z družiny dceru vyzvedává paní, která rodině vypomáhá.
15. Dne 12. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně své první rozhodnutí ve věci. K odvolání žalobce žalovaný první rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání, a to rozhodnutí ze dne 21. 4. 2022, č. j. MV-47359-5/SO-2022, (dále jen „první odvolací rozhodnutí“). Ke kasaci prvního rozhodnutí přistoupil žalovaný proto, že správní orgán prvního stupně neposoudil nejlepší zájem nezletilé dcery, když opakovaně nepožádal OSPOD o provedení šetření, přičemž výsledky tohoto šetření (zda se žalobce stará o nezletilou dceru, pečuje o ni a podílí se na její výchově) jsou klíčové pro dostatečné zhodnocení rodinných a osobních poměrů žalobce. Současně poukázal na to, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s důkazním návrhem žalobce, který navrhoval provedení výslechu své družky. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

16. V dalším řízení provedl OSPOD k žádosti správního orgánu prvního stupně neohlášené šetření v domácnosti žalobce. Bylo zjištěno, že žalobce s družkou pracuje v obchodě babičky ze strany matky. V době nepřítomnosti rodičů pečuje o nezletilou babička, event. známá. Žalobce vozí dceru ráno do školy, vztah dcery k otci je hezký, oba rodiče pečují o dceru stejně, žalobce plní řádně své rodičovské povinnosti, podílí se na výchově dcery a jejím hmotném zabezpečení. Podle Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě není žalobce nikde veden jako zaměstnanec, není evidován v registru osob samostatně výdělečně činných. Správní spis obsahuje dohody o provedení práce, které měl žalobce uzavřeny s matkou jeho družky B. T. M. na 300 hodin ročně za 100 Kč/hodinu. Následně byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce této možnosti využil. Při nahlédnutí do spisu byl žalobce dotázán, zda navrhuje doplnění podkladů, na to žalobce reagoval vyjádřením s návrhem na zastavení řízení a doložením již výše uvedené dohody o provedení práce ze dne 1. 7. 2022. Pro případ, že by správnímu orgánu nepostačovala zpráva ze šetření OSPOD, navrhoval provedení výslechu dcery.
17. Na základě zjištěných skutečností rozhodl ve věci správní orgán prvního stupně svým druhým rozhodnutím ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-1803-51/ZR-2021. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že v návaznosti na žalobcovo odsouzení k trestu odnětí svobody ve státě Evropské unie (dále jen „EU“) delším než 1 rok, je namístě zrušit žalobcův pobyt na území ČR ve smyslu § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Z prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že se správní orgán porobně, s odkazem na přílehuovou judikaturu Ústavního soudu, zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a přihlédl k zájmům jeho nezletilé dcery.
18. Při vypořádání argumentace žalobce, že dcera je na něho tak silně fixována, že by rozhodnutí o zrušení povolení ktrvalému pobytu na ni mělo fatální dopady, správní orgán prvního stupně konstatoval, že tato argumentace hraničí s braním si nezletilé jako prostředek k zachování vlastního pobytového statusu, ačkoliv za vzniklou situaci si žalobce může jen sám, když bez ohledu na nezletilou pobýval mimo stálý kontakt s ní a páchal závažnou trestnou činnost v Polské republice. Činil tak přitom s vědomím, že může být dopaden a odsouzen k dlouholetému trestu odnětí svobody. Poukázal přitom na to, že ač tato situace nastala, nemělo uvěznění žalobce na dobu 3,5 roku pro nezletilou fatální následky, přičemž po tuto dobu se o ni starala matka s babičkou, které se o ni dokáží postarat i nadále. Správní orgán prvního stupně neuvěřil deklarovanému vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou, ačkoli jeho existenci nikterak nerozporoval, neboť, ač žalobce tvrdil, že práci zajišťuje obživu rodiny, při výslechu pouze uvedl, že si hledá práci a dodatečně doložil dohody o provedení práce, na jejich základě si měl vydělat 30 000 Kč za rok. Správní orgán prvního stupně tak shledal, že žalobce není schopen hmotně zabezpečit své dítě a není pro něho dobrým vzorem, pokud v hostitelské zemi neplní své povinnosti, tedy neodvádí žádné daně a odvody. Správní orgán prvního stupně dále připomenul, že jedním z aspektů zájmu nezletilého dítěte je jeho mravní vývoj, a proto potřebuje vidět, že za chyby se platí, tudíž že její otec musí být za své selhání přiměřeně a spravedlivě potrestán, přičemž důsledky jeho činů logicky dopadají na život celé rodiny. Správní orgán prvního stupně měl za to, že není vhodné dát dítěti (resp. celé společnosti) signál, že z nepříjemných následků vlastního jednání se lze vyprostit apelací na emocionální stránku věci. Následně správní orgán prvního stupně odůvodnil neprovedení důkazu výslechem nezletilé dcery žalobkyně, a to z důvodu jejího nízkého věku v úmyslu ochránit ji před nežádoucím psychickým zatížením, když správní spis poskytuje dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci.

19. Správní orgán prvního stupně dále rozvedl své úvahy ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Poukázal na to, že vztahy žalobce s jeho rodinnými příslušníky jsou narušeny již v důsledku páčání trestné činnosti, a dále na to, že žalobce cestuje do země, v níž má zakázaný pobyt, čímž riskuje další trest odnětí svobody a nebere přitom v úvahu zájmy své dcery. Žalobce neváží k ČR žádné majetkové ani ekonomické vazby, neboť nikde trvale nepracuje, není držitelem živnostenského oprávnění. K ČR žalobce neváží ani kulturní a sociální vazby, neboť významnou část svého života páchal trestnou činností, a dosud se nenaučil český jazyk na komunikační úrovni. Správní orgán prvního stupně zdůraznil nebezpečnost páchané trestné činnosti, za níž byl žalobce odsouzen, hrubě poškozující společnost a ohrožující zdraví obyvatel smluvních států EU. Správní orgán prvního stupně zhodnotil i skutečnost, že žalobce žije v ČR již od roku 2001, konstatoval však, že žalobce má možnost s ohledem na svůj nízký věk realizovat se v domovské zemi a zapojit se do společnosti a známého kulturního prostředí. Správní orgán prvního stupně připomenul, že poté, co žalobci skončí zákaz pobytu v Polské republice, může při splnění zákonných podmínek opět požádat o povolení k pobytu v některé ze zemí EU a žít společně se svou rodinou. Do té doby žalobci nebrání nic v kontaktu s rodinou realizaci jiného způsobu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce pouze blanketní odvolání a žalovaný o něm rozhodl napadeným rozhodnutím.
20. Žalobce v první řadě namítal, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť neprovedly jím navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí jeho družky, a současně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, neboť se ani s neprovedením tohoto důkazu ve svých rozhodnutích (dostatečně) nevypořádaly. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
21. Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100). Z této judikatury lze dovodit, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (tím, že navrhovaný důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 21/2007-80). Absence věcné úvahy správního orgánu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.
22. Je pravdou, že žalobce před vydáním prvního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně navrhoval, aby správní orgán prvního stupně doplnil dokazování o provedení výslechu jeho družky a že správní orgán prvního stupně tento důkaz neprovedl, přičemž v odůvodnění svého prvního rozhodnutí se s tímto důkazním návrhem nikterak nevypořádal. Stejně tak je třeba přisvědčit tvrzení žalobce, že žalovaný v prvním odvolacím rozhodnutí pochybení, spočívající v nevypořádání se s důkazním návrhem, správnímu orgánu prvního stupně vytknul. Nicméně žalovaný nepřistoupil ke kasaci prvního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v důsledku neprovedení žalobcem navrženého důkazu, ale proto, že správní orgán prvního stupně neposoudil nejlepší zájem nezletilé dcery, když opakovaně nepožádal OSPOD o provedení šetření,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

jehož výsledky shledával klíčovými pro dostatečné zhodnocení rodinných a osobních poměrů žalobce. Správní orgán prvního stupně v dalším řízení striktně dodržel žalovaným vymezený postup k zjištění skutkového stavu věci, doplnil dokazování o výsledky šetření OSPOD a umožnil žalobci, aby se před novým rozhodnutím ve věci s podklady pro rozhodnutí seznámil, vyjádřil se k nim, event. označil další důkazy rozhodné pro posouzení věci.

23. Žalobce chtěl navrženým důkazem výsledkem své družky prokázat, že družka není schopna sama se postarat o nezletilou a měla se vyjádřit k dopadu do života rodiny, pokud by byl žalobci zrušen pobyt na území ČR (vyjádření žalobce ze dne 5. 1. 2022). Skutečnosti týkající se péče žalobce o nezletilou dceru a jejich vzájemných vazbách však nebyly v řízení sporné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že lze mít za prokázané, že o nezletilou dceru pečují oba rodiče (tedy i žalobce) a oba se podílejí na jejím finančním zajištění, a to podle svých možností. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce pojí s nezletilou dcerou vzájemné citové vazby. K péči o nezletilou žalovaný konstatoval, že se na výchově nezletilé podílí i její babička ze strany družky žalobce, která s nimi žije ve společné domácnosti a s péčí o nezletilou vypomáhá i známá rodiny paní V. Pokud jde o finanční zajištění rodiny, pak správní orgány obou stupňů vycházely z dalších nesporných důkazů, mj. i z tvrzení a důkazů předložených žalobcem. Tyto důkazy byly žalovaným zhodnoceny tak, že rodina žalobce není převážně závislá na legálních a pravidelných příjmech žalobce, pokud jeho příjmy tvoří toliko mzdy vyplácené na základě dohod o provedení práce ve výši 30 000 Kč za rok. Žalovaný konstatoval, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, a proto neprovedení výsledku družky žalobce není procesním pochybením, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S tímto vypořádáním žalobcem navrženého důkazu se soud zcela ztotožňuje.
24. Výpověď družky žalobce měla objasnit skutečnosti vztahující se k významné otázce v daném řízení, a to k přiměřenosti dopadu rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života žalobce. Tyto skutečnosti však byly mezi účastníky buď nesporné nebo objasněné jinými, žalobcem nezpochybněnými důkazy – šetřením OSPOD, sdělením základní školy, sdělením Policie ČR. Dle názoru soudu je tedy vyloučeno, že by výpověď družky žalobce mohla ještě více přispět k objasnění otázky přiměřenosti rozhodnutí, či zvrátit zhodnocení již provedených důkazů. Proto soud přisvědčil žalovanému, že tento žalobcem navržený důkaz je důkazem nadbytečným, že správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a že napadené rozhodnutí není zatíženo nepřezkoumatelností.
25. Další žalobní námitka směřovala na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, když správní orgány nevzaly dle žalobce v potaz zejména narušení rodinných vztahů s jeho nezletilou dcerou a délku jeho pobytu v ČR a s tím související potíže s reintegrací v zemi původu. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit.
26. Podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že „*ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
28. Při posuzování přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce se správní orgány obou stupňů zabývaly jak otázkou závažnosti jeho trestné činnosti, o níž nejsou žádné pochybnosti, když byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let, a to pro závažný zločin nedovolené výroby omamných a psychotropních látek, jehož se dopustil ve značném rozsahu, a to ve spolupachatelství, tak současně vzaly v úvahu i pevnost jeho rodinných vazeb v ČR a úroveň jeho integrace.
29. K integraci žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce žije v ČR „*sice mnoho let (trvalý pobyt má povolen od roku 2008 a od roku 2001 pobývá na území), ale nelze dospět k závěru, že se do společnosti od svého příchodu na území integroval žádoucím způsobem. Dosažená doba jeho pobytu na území tedy nesvědčí v jeho prospěch, a to ani z hlediska ekonomické integrace.*“ Následně žalovaný poukázal na to, že žalobce „*nedoložil zdroj svých legálních a pravidelných příjmů, které by bylo možno považovat za dostatečné pro pokrytí všech jeho životních nákladů i nákladů na výživu jeho dcery (pracuje pouze na dohodu o provedení práce)*“, jakož i na to, že žalobce přes dvacet let trvající pobyt na území ČR neovládá český jazyk na takové úrovni, aby byl schopen (v úředních věcech) jednat bez pomoci tlumočníka. Páchání trestné činnosti, která byla dlouhodobě zdrojem prostředků k obživě žalobce, pak žalovaný přičetl rovněž v neprospěch integrace žalobce do české společnosti. Žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobce je ve věku 32 let, nemá žádná zdravotní omezení, hovoří svým rodným jazykem, a tudíž by měl být schopen se o sebe i o svoji rodinu mimo území ČR postarat.
30. Správní orgány obou stupňů dospěly současně k závěru, že napadené rozhodnutí nebude v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť nezletilá nyní není na péči ani výživě žalobce závislá, přičemž možnost vzájemných kontaktů nebude zcela vyloučena. Vycházely přitom ze zjištění, že nezletilá (osmiletá) dcera žalobce má na území ČR kromě žalobce i svoji matku - družku žalobce, a babičku, se nimiž v současné době sdílí společnou domácnost, a to ve zcela vyhovujících sociálních podmínkách. Dle žalovaného tedy žalobce není jediný blízký rodinný příslušník (rodič), který se o nezletilou může postarat, resp. jeho nepřítomnost nijak zásadně nezasáhne do výchovy nezletilé ani do přímé péče o ni. Žalovaný zdůraznil, že je především v zájmu nezletilé „*aby nadále pokračovala ve školním vzdělávání, vyrůstala v harmonickém rodinném prostředí, byla jí věnována odpovídající péče a pozornost, a aby se jí dostalo i dostatečného materiálního zabezpečení. Na základě zjištěných rodinných poměrů není pochyb o tom, že uvedené potřeby nezletilé budou plně zajištěny ze strany její matky a babičky, s nimiž žije ve společné domácnosti, a které se o ni staraly rovněž v době, kdy byl odvolatel ve výkonu trestu odnětí svobody.*“ V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že příjem žalobce, jehož dosahuje, resp. dosahoval, na základě dohody o provedení práce, není a ani nemůže být s ohledem na jeho výši hlavním zdrojem příjmů celé jeho rodiny. Rodinu, dle žalovaného, již nyní zabezpečuje babička nezletilé, která současně jejím rodičům umožnila ve svém obchodě práci prostřednictvím dohod o jejím provedení.
31. Žalovaný dále konstatoval, že je sice v zájmu nezletilé vyrůstat s oběma rodiči, tzn. v úplné rodině, poukázal však na to, že sám žalobce pácháním trestné činnosti tento zájem narušil, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

neboť byl po dobu 3,5 let, kdy vykonával trest odnětí svobody, od své dcery odloučen. Žalovaný dále připustil, že odloučení od otce může nezletilá zpočátku vnímat negativně, nicméně s ohledem na její rodinné zázemí lze mít za to, že se s danou situací, která nemusí být trvalá, vyrovná. Žalobce přitom bude mít v budoucnu možnost znovu požádat o povolení k pobytu na území ČR, splní-li k tomu zákonné podmínky. Žalovaný konstatoval, že žalobci nebyl udělen zákaz pobytu na území ČR, a proto je jeho kontakt s dcerou i družkou realizovatelný i jiným způsobem, např. prostřednictvím krátkodobých víz, návštěv nezletilé v zemi dalšího pobytu žalobce, případně i prostřednictvím moderních komunikačních zařízení. Přestože intenzita kontaktů bude snížena, bude nastolena stejná situace, v jaké se rodina nacházela již v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody v Polské republice.

32. Pokud jde o další vazby, které vážou žalobce k území ČR, pak žalovaný uvedl, že družce žalobce nic nebrání v tom, aby následovala žalobce do země původu, když i ona je státní občankou Vietnamu a společné soužití tudíž může být realizováno v jejich společné vlasti. Napadené rozhodnutí tak neznemožňuje jejich rodinné soužití. Vazbu na bratra neshledal žalovaný za natolik významnou a mající vliv na závěr o (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný z uvedených důvodů dospěl k závěru, že ani zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce a na respektování nejlepšího zájmu jeho dítěte, nemůže převážit nad veřejným zájmem na zrušení platnosti jeho pobytového oprávnění vyplývající ze závažné trestné činnosti (drogová kriminalita velkého rozsahu), kterou ohrožoval zájmy celé společnosti. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje, neboť má za to, že v daném případě na pomyslné míse vah převažuje veřejný zájem na ochraně společnosti před případným společensky škodlivým jednáním žalobce nad ochranou jeho soukromého a zejména rodinného života.
33. Předně soud zdůrazňuje, že není pravdou, že by se žalobce nedopouštěl trestné činnosti na území ČR, ale pouze na území Polské republiky. Jednak, jak vyplývá z citace § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, podstatné je odsouzení žalobce na území kteréhokoli členského státu EU. A především, jak bylo zjištěno z rozsudků polských soudů, žalobce se sice dopouštěl nedovolené výroby psychotropních látek na území Polské republiky, nicméně tyto psychotropní látky ve značném množství přivážel na území ČR k další distribuci. Takovéto jednání rozhodně nelze považovat za nezávadné ve vztahu k ČR a jejím občanům. Dále je třeba připomenout, že žalobce ani v současné době nežije řádným životem, když (jak bylo zjištěno ze sdělení Policie ČR, které žalobce nikterak nerozporoval) žalobce přes uložený a trvající zákaz pobytu v Polské republice tento zákaz porušil a v této zemi pobýval.
34. V daném případě, dle názoru soudu, nelze přehlédnout nebezpečnost trestné činnosti, již se žalobce dopouštěl a za níž byl odsouzen. Tímto aspektem případu se zabýval především správní orgán prvního stupně na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, a její závažnost vzal v potaz při svém rozhodnutí i žalovaný. Soud může na tuto argumentaci ve vztahu k závažnosti žalobcem páchané trestné činnosti pro stručnost toliko odkázat. Je však třeba zdůraznit, že žalobce zneužíval povolení k trvalému pobytu, které mu zaručovalo volnost pohybu v jiném členském státě EU k dlouhodobému páchání trestné činnosti. Krom toho, že žalobce ohrožoval svou trestnou činností zdraví zejména mladistvých, poškozoval rovněž i dobré jméno ČR v zahraničí. Veřejný zájem na ochraně před případným společensky škodlivým jednáním žalobce je tedy v daném případě značný.
35. Soud ovšem nemá v úmyslu s ohledem na zjištěné skutečnosti, kdy žalobce po propuštění z výkonu trestu žije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou a její matkou a byť jen malou měrou se podílí na finančním zajištění rodiny, zpochybňovat vážnost zásahu do soukromého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

a rodinného života žalobce. Stejně tak soud nesdílí optimismus správních orgánů, že žalobci skýtá naděje jiného pobytového povolení buď v ČR nebo jiné zemi EU. Takovýto závěr správních orgánů v současné situaci je svým způsobem spekulativní, neboť žalobci nelze zaručit ani nižší pobytové oprávnění s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl žalobce pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici. Nicméně soud se přiklání k názoru správního orgánu prvního stupně, že si žalobce před páčáním trestné činnosti musel být vědom toho, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě žalobcova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění. Žalobce si musel být vědom toho, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů ČR (či jiného státu EU) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s ČR jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.

36. Přes výše uvedené je soud přesvědčen, stejně jako žalovaný, že napadené rozhodnutí neznemožňuje žalobci a jeho rodině žít společně, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti, pro které by byl vyloučen jejich společný život v domovské zemi. Je pravdou, že žalobce celý svůj produktivní život (vyjma výkonu trestu odnětí svobody) žije v ČR, avšak žalobce je stále v nízkém věku, nemá žádná zdravotní omezení, ovládá (i na úřední úrovni) vietnamský jazyk, nebylo zjištěno ani žalobcem tvrzeno, že by žalobce s ČR spojovaly jakékoli majetkové či kulturní vazby, jak on, tak i dcera a jeho družka jsou státními příslušníky Vietnamu, jeho ani jeho družku neváží k ČR žádné trvalé pracovní právní vztahy. Věk nezletilé a skutečnost, že žije ve vietnamské komunitě, pak může zaručit její bezproblémovou integraci do vietnamské společnosti. Bude tedy na rozhodnutí žalobce a členů jeho rodiny, zda budou další soužití realizovat formou kontaktů prostřednictvím různých komunikačních prostředků a občasných návštěv tak, jako tomu bylo v době žalobcova výkonu trestu odnětí svobody, či zda zvolí trvalé společné soužití a za tím účelem využijí možnost návratu do země původu či jiné země, mimo EU.
37. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a výrokem I. tohoto rozsudku přistoupil dle § 78 odst. 7 s. ř. s. k jejímu zamítnutí.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. září 2024

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..